

насамъ-нататъкъ, съ угрижени и оцапани лица. Увинието владѣеше тукъ, както и въ другитѣ укрѣпления.

Огняновъ, облѣченъ въ въстаннически дрѣхи, съ неизбѣжнитѣ два револвера на кръста, бѣше се качилъ сега на насина на окна, та гледаше съ бинокла въ долината. Той гледаше, именно, нѣкакъвъ синъ димецъ, който нѣкоя бѣхъ зели за ожидаемия пожаръ.

Огняновъ отпуснѣ бинокла, слѣзна отъ насина и избѣбра мрачно:

— Не е; вглица горятъ въ Срѣдня-Гора.

Въ тоя мигъ той заблѣжи Боримечката, който идеше насамъ и караше едно лице, което не принадлежеше на укрѣпленията. То бѣше дребно човѣче, българинъ, съ тжпумна уплашена физиономия, въ потури и салтамарка ожулени и съ шарена турба на гърба.

— Шпионинъ! каза Боримечката, уловихме го изъ дола. Испитвахме го сѣкакъ... мълчи, като галфонъ. Какво заповѣдашъ да го сторя?

Неволна усмивка заигра по лицето на Огнянова: Той позна Рачка Прѣдлето.

Рачко бѣше вчера оставилъ Бѣла-Черква и трѣгналъ за Рахманлари да кърпи турчата, свободно запятие, въ което намирахъ оскуденъ поминъкъ мнозина още сиромаси бѣдочерковчани. По простотата си, той не бѣ разбралъ още, нито какво се готви въ Бѣла-Черкова, нито какво става насамъ, за това биде много осуденъ, когато въ Рахманлари, вмѣсто да приеме поржчки за кърпежъ на дрѣхи, прие нѣколко кърпела по гърба отъ раздраженитѣ турча и биде испхденъ съ най-неделикатни неувни. За да се не върне назадъ пакъ съ праздни рѣцѣ, той рѣши да иде въ Клисура, остала на близо. Появяването обаче на турско ковно отдѣление, го подплаши и той улови дола на Стара-Рѣка, та отъ тамъ да влѣзе въ Клисура. Така попадна въ рѣцѣтѣ на прѣднитѣ отражи.

— Какво диришъ тѣдѣва, бре? попита Огняновъ.